

PISMA BRALCEV

Zapletene vijuge

Stanovalci soseske Komandanta Staneta smo bili že od začetka gradnje nove Celovške ceste prizadeti zaradi neurejenih zasilnih poti mimo gradbišča. Zdaj, ko imamo končno novo cesto, spet ne moremo s svojimi avtomobili — če prihajamo iz centra — zavijati s ceste na levo do svojih domov, ki stoje ponekod skoraj ob cesti. Zato moramo pri križišču z Đakovičevo zaviti na Šišensko in dalje po Vodnikovi in Kavadarški cesti do doma (glej skico).

To pomeni približno 1500 metrov daljšo pot, kot če bi bilo pri novem podvozu (točka 1 na skici) omogočeno zavijanje na levo. Nekoliko krajša je druga možna varianta po Podgornikovi in Adamičevi ulici (pikčasto označena), toda ta je zaradi mnogih ovinkov, ozkega cestišča in zaradi varnosti pešcev neprimerna. Ta daljša kot pomeni samo pri enem vozilu letno lahko do 50 litrov več bencina, kar sicer ne zveni mnogo, toda za vsa vozila bo ta količina lahko ogromna. (Stedimo z bencinom!)

Krajše poti, kot je omenjena, si prebivalci ob Gotski, Kogojevi in Ob žici ne moremo privoščiti, ker se te ulice slepo končujejo ob neprevoznih zelenicah in pločnikih pri Trgu Komandanta Staneta (3 na skici). Samo v smeri proti centru nam je mogoče zavijati neposredno na Celovško (1 in 2 na skici), prav tako je predvideno zavijanje na levo proti Šentvidu (1 na skici), čeprav to dosedaj še ni urejeno.

Upravičeno nas zanima, kje in kdaj bo mogoče s Celovške ceste zavijati na levo tudi, ko prihajamo iz centra domov. Saj cesta ni samo za tranzitne potnike, ampak tudi za domačine, mar ne?

Vesnilo bi nas, če bi pojasnila objavili v »Javni tribuni«.

Vlado Jordan, Kogojeva 6

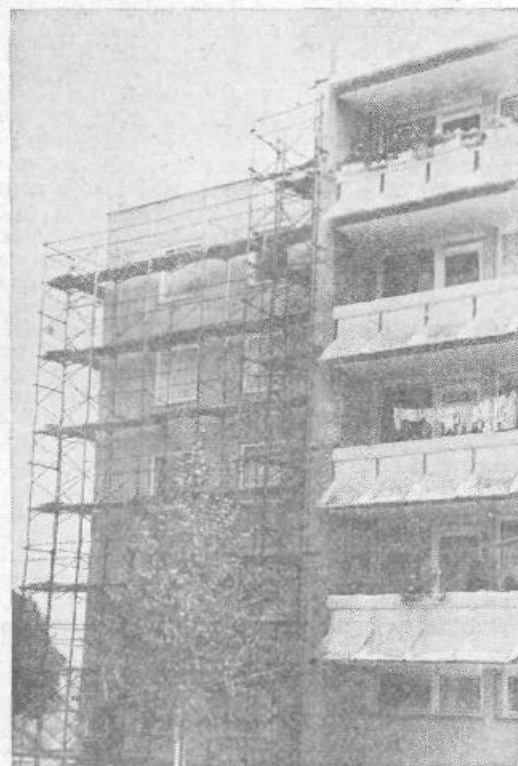
Še o sanaciji Draveljskih blokov

Raje bi imeli streho kot grešnega kozla...

V zadnji številki »Javne tribune« se je fotokronika dotaknila »sanacije« stanovanjskih blokov v Draveljski gmajni. Neprizadet bralec se je pri tem morda nekoliko namuznil, v kolikor je vest sploh registriral. Nam prizadetim pa ni do smeha, kajti »sanacijo« doživljamo že daljša z najbolj neprijetne strani. Zato hočemo osvetliti problematiko tudi od znotraj — v rahlem upanju, da bo zbudilo naše poročilo trajnejši odmev.

15. 8. 1979 so pričeli delavci (v polževem tempu) postavljati oder okoli bloka C v Draveljski gmajni. Nekaj dni prej je bilo na vratih nabito obvestilo, da bodo začeli sanacijo ter poziv stanovalcem, naj pokažejo uvidevnost ter brez godrnjanja sprejmejo nase vse nevspečnosti, ki so nujne v zvezi s sanacijo.

Kolikor nam je znano, ni bil načrt sanacije nikoli in nikjer objavljen. 1. 9. 1979 so delavci zabili vhod drugega stopnišča. Nekaj dni pozneje pa so možje izginili s prizorišča in samo še razbita šipa spominja nanje. Ljudski glas: zmanjkalo je materiala, uradni glas — ne seže do nas.

Če vse to premislimo, potem si lahko predstavljamo, da se bo ta sanacija vlekla v nedogled ter popolnoma zvođenela na zunanaj v prenešenem pomenu besede, na znotraj pa v vsej kruti dobesednosti.

Ta »sanacija« je dolga štorija, ki se vleče že kakih dve leti, kolikor je sploh možno definirati začetek. Pred skoraj dvema letoma so namreč pričeli »izpodkopavati zidovje« strehe. Po celi širini bloka so odstranili beton, tako da je ostala samo železna rešetka. Nastalo špranjo so nameravali zadelati z materialom primarnih elastoplastičnih lastnosti. Tako bi dosegli, da ne bi nastajajoči pomiki (zaradi temperaturnih razlik, posedanja in podobno) izzvali dodatnih napetosti in razpok. Gledano z zgolj teoretičnega gledišča je bila stvar dobro zamišljena in skrbno zasnovana, saj so izvajalci angažirali celo našo najvišjo znanstveno ustanovo, univerzo.

Toda izgleda, da se je ravno tukaj zataknilo. Strokovnjaki so precej časa hodili ogledovat, merit in kontrolirat, potem pa je vse skupaj zaspalo; baje je zmanjkalo denarja. Nad špranjo, ki nas spominja nanje, so izvajalci razpeli nekak provizoričen šotor, ki pa ga je veter sčasoma čisto uničil. Pričelo je močiti ter zamakati in sicer vedno bolj —

kljub temu, da so prišli izvajalci sem ter tja še kdaj »popravljat« streho. Ob hudih naliivih se nabere v četrtem nadstropju toliko vode, da ji stanovalci tega nadstropja niso kos. Voda se zliva tudi na spodnja nadstropja, kar vodi do sporov med »gornjimi« in »spodnjimi«.

Pričakovali bi, da bodo najprej popravili nastalo škodo in se šele nato lotili fasade. To pa se ni zgodilo; širijo se celo glasovi, da mislijo izvajalci »znanstveni slog« dela, ki so ga privzeli pred dvema letoma, obdržati ter nadaljevati s »štemanjem«. Tako nam grozi nevarnost, da se stanje za nedoločen čas še bistveno poslabša ter da bomo morali preživljati zime kakor v kozolcu.

Stanovalcev »saniranega bloka« se vedno bolj polasčajo strah, obup in bes. Strah, da se bodo razmere še poslabšale ter da se bo »sanacija« vlekla v nedogled. Obup, ker vedno bolj vidimo, da smo brez moči, da nimamo niti vpogleda v stvari niti vpliva na njih potek. In bes, ker vidimo, da se to dogaja v naši samoupravni družbi, v kateri z referendum in samopriskevki sodelujemo pri vseh mogočih akcijah, ko gre pa za streho nad našo glavo, smo potisnjeni v docela pasivno vlogo.

Stanovalci Plešičeve 3 zahtevamo, da odgovorni neodgovorneži takoj prenehajo z eksperimenti na živih bitjih ter nastalo škodo nemudoma popravijo na optimalen način, vsekakor še preden nastopi deževna doba. Ne gre nam za ugotavljanje krivca, temveč le za (najnujnejše) popravilo strehe; prepričani smo namreč, da je popravilo strehe bolj koristno in cenejše opravilo kakor iskanje grešnega kozla. Če podjetje, ki izvaja sanacijska dela, ni sposobno izklesanih lukenj sproti zadelati, naj raje odstopi od tozadevnih del. Po dosedanjih izkušnjah je namreč mnogo boljše majhna razpoka v zidu kakor pa nedokončana »sanacija«. Popolnoma neumestno je tudi, da se popravljanje »zafušanih« del prikazuje kot nekak znanstveno raziskovalen projekt ter v delo vključijo razne učene ustanove, kajti pri normalnem stanovanjskem bloku ne potrebujemo nikake visoke učenosti, temveč zgolj poštene obrtniške storitve ter solidno poslovno moralo.

Zahtevamo, da »izvajalci sanacije« prizadete stanovalce in hišni svet izčrpno informirajo o načrtih sanacije ter tudi upoštevajo njih pripombe, pritožbe in predloge.

V zvezi s tem bi omenili še en problem, ki tare vse krajanje krajev, kjer se mnogo gradi. Zaradi obsežnih zemeljskih del in vremenskih prilik (zlasti veter) tu nujno nastopa precej prahu. K temu objektivno pogojnemu zlu se pa pridruži še subjektivno pogojeni faktor. Iz neznanega razloga kamioni ne prestopajo prevažajo zemljo z enega kupa na drugi kup. Pri tem kažejo silno prizadevnost in izredno hitrost, kar je popolnoma v nasprotju z navadami na gradbiščih. Z vso malomarnostjo zvrhano natovorijo zemljo na kamione, nato pa poženejo, kot da bi gorelo za njimi. Posledica tega je, da se mnogo zemlje raztrese, raztresena zemlja pa se deloma prilepi na asfalt in strdi ter tvori »pukeljne«, deloma pa posuši v prah, ki ga divja-joči kamioni dvigajo v sinje višave in širjave.

O čiščenju prizadetih cest ni niti govora. Medtem ko so (konec avgusta, morda je bilo tudi v začetku septembra) delavci »Snage« pedantno čistili Vodnikovo cesto, ki je že sama po sebi precej čista (vsaj za draveljske pojme) pa se ulice bratov Babnik, ki tone v prahu, ni nihče usmilil.

Imamo dober predlog: na gradbiščih naj delavci in šoferji izmenjajo navade. Če bi namreč delavci tako hiteli kot šoferji (ali pa vsaj pol toliko) ter šoferji vozili z ustrezno »andahtjo«, bi bilo rešenih že precej problemov.

Jurij Vdovič
in (ostali) prizadeti stanovalci
Plešičeve 8